

BRUNO FERRERO – ANNA PEIRETTI

Sakrament

pomirenja

kroz priče približen

DJECI

Zagreb, 2016.

SALESIANA

Naslov izvornika:

Bruno Ferrero – Anna Peiretti

La Riconciliazione raccontata ai bambini

© 2013 by Editrice ELLEDICI, Torino

www.elledici.org

Nakladnik i copyright za hrvatsko izdanje:

© 2016 by SALESIANA d.o.o.

Omiška 8, Zagreb

salesiana@salesiana.hr

www.salesiana.hr

Za nakladnika: Mihovil Kurkut

Ilustracije:

Prijevod: Mato Balić

Lektura: Vjeročka Ban

Grafička priprema: Salesiana d.o.o.

Tisak: Denona d.o.o., Zagreb

ISBN 978-953-205-147-6

Svi smo povezani

– Učiteljice, traže da dođete u tajništvo. Podvornica Petra je provirila kroz vrata i prenijela poruku trčeći odmah dalje. – Djeco, vratit ću se čim budem mogla. Završite množenje u stupcu i pazite da ne pravite nered. Tri, dva, jedan ... Trči! Učiteljica je bila dvadeset sekundi vani kada je Lovro već izvadio iz torbe lopticu. Viktor, vratar, postavio se ispred katedre, Filip na lijevi red klupa, dok se Eleonora uzalud pokušavala sjetiti množenja s brojem sedam. Pri trećem udarcu, Lovro je usmjerio lopticu prema vazi u koju je učiteljica bila stavila cvijeće. Vaza se razbila, cvijeće je popadalo po podu, a voda se prolila po knjizi iz koje je učiteljica zadavala zadatke. – O, neeeeeee! Tišina. Svi na svoja mjesta. Vrativši se u razred, učiteljica se skamenila: – Kakva nesreća! Što se dogodilo? Tko je razbio vazuu?

Tišina.

Svi šute kao zaliveni.

– Dakle, mogu li znati tko je to bio?

Svako dijete imalo je neku misao koju treba zapečatiti šutnjom.

– E, ja nisam vidio ništa.

– Ako kažem da je Lovro, vani će me istući.

– Nemam hrabrosti...

– Zašto bih ja trebao govoriti, neka se javi netko drugi.

– Bojim se. Ako kažem da sam to bio ja, tko zna kakve kazne me čekaju.

– Zapravo, mene se to uopće ne tiče... 7x7, daaaa, je 49!

– Dakle, ako nitko nije odgovoran za ovu nesreću, onda ćete biti svi... Toga dana sva djeca su otišla kući s posebnom zadaćom koju su trebala napisati u bilježnicu za jezik. Naslov je bio: »Ja sam odgovoran kada...«

ZAVOJ ULIJEVO

Josip se sretan na novom biciklu vozio po glavnoj ulici svoga grada. Bijaše malo prometa, ali tako je lijepo bilo juriti posred automobila! Na semaforima je uvijek uspijevao dostići kolonu automobila koji su ga ranije bili pretekli. Dok se vozio, ustima je oponašao zvuk motora. Osjećao se kao da je u Ferrariju. Bio je toliko zaokupljen svojom zamišljenom brzinom da je cestu koja vodi kući i koja se odvajala ulijevo, primijetio u posljednjem trenutku. Skrenuo je iznenada prema sredini ceste, zaboravivši dati znak rukom da

skreće ulijevo. Začuo je očajničko cviljenje kočnica automobila koji je bio iza njega. Uslijedila je vika i živopisan niz psovki. Vika je dolazila od gospođe Bajs koja je mirno išla pločnikom noseći torbu

iz trgovine, kada se iznenada našla na pedalj od automobila koji je skrenuo s ceste. Gospođa Bajs je pala na tlo, a namirnice iz njezine torbe rasule su se po cesti. Lijepa naranča se otkotrljala, a pas staroga domobrana Slavka, zaigran kakav je bio, krenuo je za njom, ali je potegnuo uzicu te je zbog toga iznenada posrnuo njegov gospodar, koji se, da ne bi pao, oslonio na Marija, poštaru, koji je stavljao poštu u poštanske sandučiće. Tako je pismo adresirano na Solinsku ulicu 26 završilo u sandučiću broj 28. Pismo je bilo upućeno

knjigovođi Brkiću kojim je, baš to jutro, hitno pozvan na novo radno mjesto. Knjigovođa ga nije primio pa je odlučio iskoristiti jutro da pogleda kotao za grijanje. Petljao je malo, ali nije bio baš jako praktičan pa si je porezao ruku. Otrčao je na Hitnu pomoć u

bolnicu i odande obavijestio ženu koja je radila u banci. Knjigovođina žena bila je pomalo bojažljiva pa je zamolila kolegicu Olgu da je zamijeni dok ona ode u bolnicu. Olga je telefonirala mužu Juri koji je radio kao telefonist-prevoditelj u bazi bombardera lovaca u NATO-u: – Moram zamijeniti kolegicu, pođi ti po djecu u školu. Jura je izišao pet minuta prije no što je završilo njegovo radno vrijeme i prije no što mu je stigla zamjena.

U tih pet minuta došla je očajnička kodirana obavijest s druge strane mora: – Jedna poludjela raketa izmakla je našoj kontroli i ide prema vama. To je pogreška, ne ratni čin. Ponavljam: Nije napad! Samo je tragična pogreška! Nekoliko minuta kasnije raketa je pala na bazu.

Zapovjedništvo vojske naredilo je da se na napad odgovori žestokim bombardiranjem. Odgovoreno im je još gorom osvetom. Umiješale su se i druge zemlje. Tjedan dana kasnije počeo je Svjetski rat. A sve to zato što Josip nije rukom dao znak da želi skrenuti ulijevo... 🍀

poruke na ploči

Svatko od nas
važan je za druge.

Nijedan čovjek nije otok.

Čovječanstvo je mreža
i svi smo povezani.

Svaki čin ima učinak
odnosno posljedicu.

Ono što ja činim utječe na sve:
mogu ujedinjavati ili razdvajati,
graditi ili rušiti.

Molitva kamena u ruci

Ruka baca kamen u jezero.

Zvuk uranjanja.

Vodeni krugovi – veliki i mali.

Žaba skače i bježi.

Lagano pomicanje šaša.

Patka se stoga udaljava.

Kamen na dnu šuti.

*Bio je dovoljan jedan čin,
upotrijebljena snaga ruke
da baci kamen.*

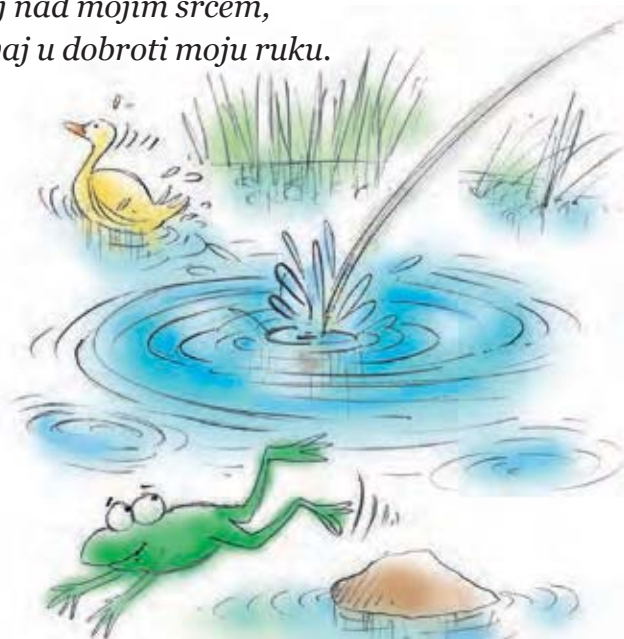
Gospodine, evo mojih ruku.

Evo kamena protiv drugih...

*Isti je čin, ali može raniti,
može pogoditi i nanijeti zlo.*

Koliko zla može načiniti kamen u ruci?!

*Bdij, Gospodine, nada mnom,
bdij nad mojim srcem,
čuvaj u dobroti moju ruku.*

Nevidljiva podvornica

Petra, podvornica, već je trideset godina radila na drugom katu. Sjedila je za stolom na hodniku, uvijek sa smiješkom na licu. Nije bilo dana da djeca ne bi prošla pokraj nje barem jedanput. Nisu je svi pozdravljali: ponetko bi prolazio hodnikom kao da je ona komad namještaja. No svi su bili sigurni da od nje mogu tražiti pomoć. – Petra, boli me trbuh. I Petra bi ih masirala.

– Petra, pod u kupaonici je posve moker. I Petra bi ga otišla pobrisati.

– Petra, doći će moja mama i donijeti mi torbu za plivanje.

I Petra bi joj, čim ju je primila, donijela torbu.

– Hej, nema krede. I Petra bi i kada bi je zvali po imenu trčala s kredom u taj razred.

Jednoga dana došla joj je Danijela, iz 3.c razreda, s molbom: – Učiteljica želi 20 fotokopija ove stranice i ove. Nije ju ni pozdravila; možda se djevojčici

jako žurilo!? Petra je bila pomalo umorna, provela je čitavu noć na nogama njegujući muža koji je bio u vrućici.

– Evo fotokopija...

No djevojčica iz 3.c baci listove na stol: – Sve si pogriješila, rekla sam ovu i ovu, a ne ovu! Moraš napraviti sve ispočetka. Uh! Petra ju je dugo gledala u tišini.

Ne rekavši ni riječi, ugasila je fotokopirni aparat i krenula prema ormaru, gdje je bila objesila svoj kaput. Trenutak kasnije silazila je školskim stubama, krećući prema izlaznim vratima. Danijela ju je gledala odozgor, stišćući rukohvat šakama. Brzo je prošaptala: – Oprosti. No čula je kako se vrata zatvaraju.

PUSTOLOVINA MALOGA VIJKA

Bio jednom snažan jedrenjak, zvan Morski biser, kojega su napravili najiskusniji majstori iz kraljevskog brodogradilišta; svaki i najmanji dio bio je projektiran i zatim najpompnije montiran.

Među mnogim dijelovima, koji su bili čvrsto povezani jedni s drugima tvoreći trup broda, bio je i jedan mali vijak, sićušan i beznačajan ako se promatra sâm, koji je zajedno s drugim vijcima povezivao dvije čelične ploče, koje su držale dvije duge grede kobilice. Nakon mnogih putovanja, oluja, hrđa, crvi, udarci i velike sante leda koje su plutale po moru prekršiše vijke ranama. Ali ipak su odolijevali.

Škripeći, cvileći i često plačući, ali uvijek osnažujući jedni druge. Za vrijeme duge plovidbe po Sredozemlju maleni vijak odluči završiti s tim svojim loše plaćenim životom (tolike godine nitko mu nije rekao ni »hvala« za ono što je radio). Briznuo je u plač: – Odlazim! Odlučio sam! – Ako ti odeš, prisiljeni smo otići i mi! – rekoše drugi vijci.

I stvarno, čim je maleni vijak počeo plesati u svom ležištu, počеше plesati i drugi. Sa svakim valom malo više. Pobuniše se čavli koji su držali oplatu lađe: – Tako smo i mi prisiljeni napustiti svoje mjesto...

– Za ljubav Božju, stani! – povikaše vijku čelične ploče. – Ako više nema ničega što nas drži zajedno, s nama je gotovo!

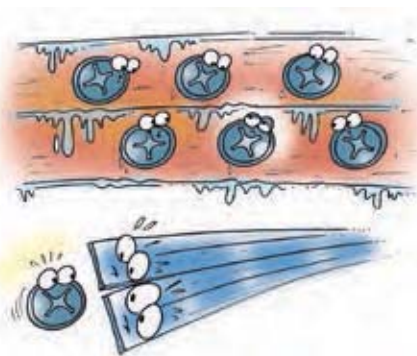
Nakana maloga vijka da napusti svoje mjesto u trenu se proširila čitavim velikim trupom broda.

Čitava lađa, koja je prije s takvom sigurnošću svladavala valove, počela je mučno drhtati.

Sve ploče, rebra, daske, vijci pa i maleni čavli na lađi odlučiše poslati poruku vijku da se okani svoje nakane: – Čitava lađa će se rasuti i potonut će, a nitko od nas neće više vidjeti svoj dom.

Mali vijak se osjetio polaskanim, ali odluku je već donio.

– Sâm ću napraviti mnogo više! Vi me samo želite iskoristiti. Dosta!

I polagano, ali neumorno, vrteći se i vrteći izade iz mjesta na kojem je bio toliko vremena i zaroni.
– Zbogom! – poviče svojim drugovima.
Mali vijak nije vjerovao da je more tako duboko. Tonuo je i tonuo. Voda je bivala sve mračnija i činilo se da nema dna. Zaustavio se sa željeznom glavom prema gore, a tijelom zaboden u dno.
– Kakvo čudno biće! – reče kao lopta okrugla riba.
– To je muzgavac s oklopom – odvrati riba s naočalama koja je umišljala da uvijek sve zna najbolje.
– To je svemirac! – poviče crveno-žuta riba, koja je jako voljela knjige znanstvene fantastike.
– Vratili su se u modu teški metali? – rekoše neke sipe, mlade i čvrste.
Proždrljivi sleđ, ali još neiskusani, htjede provjeriti tu stvar na svoj način i proguta vijak kao da je uštupak s kremom. Očekivao je bez sumnje nešto

sasvim drugo, jer je prevrnuo očima, zakašljao se i ispljunuo ga.
– Grom i pakao! – rekoše s čuđenjem ribe, muzgavci i rakovi.
– Nije mu ništa učinio!
– Želio bih vidjeti! – promrmlja vijak. – Malo sam mu se zabio u ždrijelo...
– Uzet ćemo te u našu družinu – predlože sipe.
– Bit ćeš naš vođa. Nitko nas se neće usuditi dirati kad si ti s nama!
– Da, dobra ideja – pomisli vijak. – Započinje nov život! Slažem se, prihvaćam – reče.
– Hura! – povikale su sipe i bučno zaplesale oko vijka, koji se sretno smijao.
– Kad bi me vidjeli drugi vijci, ploče i čavli...
To je sreća! – mislio je.
Jedna mala sipa predložila je:
– Hajdemo u spilju škiljave murine. Pit ćemo i plesati.
– Hajdemo! Hajdemo! – rekoše ribe i sipe.
– Dođi, vođo! Zabavit ćeš se!
Otiđoše svi. Osim vijka. Naravno, nije znao plivati. Nije se uspijevao pomaknuti ni milimetra, očajan.
– Ne zna plivati... Kakva sramota! – rekoše neke ribice gledajući vijak kako se napreže.
Iznenada ga nešto snažno povuče gore, zajedno s algama, školjkama, rakovima i velikim i malim ribama. Mreža potegača hvatala je sve na što je nailazila.
Tako je mali vijak opet ugledao sunčevo svjetlo.

Mrežom je rukovalo nekoliko ribara koji su ulov počeli dijeliti. Dvije žuljevite ruke dohvatiše maleni vijak.

– Hej, pogledaj što je ovdje: vijak! – povikao je jedan ribar.

– Počeo je hrđati, što će ti?

– Baci ga! – reče drugi.

I jadni je vijak opet završio u vodi te počeo tonuti prema dnu. Žalosno su mu odjekivale ribarove riječi u glavi: – Ne služi ničemu! Legao je pijesak na dnu i počeo plakati. Jedna srebrna riba koja je plivala u blizini obale gledala ga je zbunjeno.

– Što ti se dogodilo?

Mali vijak joj je ispričao svoju priču, jecajući sve jače.

– ... a sad bih toliko želio da se mogu vratiti na svoj brod sa svojom

braćom vijcima i čeličnim pločama i drvenim gredama... Tamo sam služio nečemu... A nisam to shvaćao!

– Ma hajde! – srebrna će riba. – Tomu se može doskočiti.

– Kako? – upita vijak s daškom nade.

– Vidjela sam tvoju lađu maloprije. Mislim da se vraća. I po škripanju sam shvatila da nešto ne valja. Mogu te odnijeti.

– Stvarno? O, hvala! – Maleni vijak bio je sreće. Srebrna riba ponese vijak u ustima i zapliva tragom lađe. Približavajući joj se, uzme zalet i malim trzajem vrati vijak na svoje mjesto.

– Vratio se! Mali vijak se vratio! – povikaše sretni ostali vijci, već opasno odvijeni.

– Još navrijeme! – rekoše s olakšanjem ploče, grede kobilice, čavli na daskama.

Svi su se klimali i bili na granici sloma.

S velikim naporom vijak se vratio da bi dobro učvrstio čeličnu ploču. Drugi vijci odmah su učinili isto. Čitava lađa izgledala je kao da se oporavlja od bolesti i počela je ponosno sjeći valove.

– Trebamo te – rekoše drugi vijci.

– I ja vas – rekao je maleni vijak, s uzdahom velikog olakšanja. 🍀

poruke na ploči

Svatko od nas
je dio jednoga organizma;
svatko je vrlo važan dio.

Ako nedostaje
nečiji doprinos, pa i najmanji,
cjelina ne funkcionira.

Svatko ima važan zadatak:
ako ga ne obavlja,
svi trpe.

Jako je važno poznavati
vlastite osobine
i vlastite talente.

Molitva hvale za svaku malu stvar

Ovako ti se molim danas, Gospodine:

– Gospodine, stvorio si me kao čudo.

Moje tijelo je izvrsno:

imam srce koje kuca, pluća da bih disao.

Tu je krv koja teče žilama i daje mi snagu.

Imam snažne mišiće da mogu brzo trčati.

Gospodine, mislio si na sve.

Imam jake ruke, vješte šake,

hitre noge i ... inteligenciju!

Gospodine, ti mi odgovaraš:

– Nešto si zaboravio...

– Ah da, želudac...

koji pretvara hranu u energiju!

– Nešto si zaboravio... – uzvratilo je Bog.

*– Ali zahvalio sam ti za svaku važnu stvar,
Gospodine!*

*– Stavio sam na svaku tvoju ruku mali prst;
da ti bude povodom za zahvalu!*

SADRŽAJ

Svi smo povezani	5	Oprosti mi, Valentina	27
Zavoј ulijevo	6	Paž kralja Baltazara	28
Nevidljiva podvornica	9	Najveće čudo	31
Pustolovina maloga vijka	10	Isus oprašta i ozdravlja	32
»Gospođica Sloboda«	14	Oproštenje sve ujedinjuje	35
Divan sag	15	Bunar	36
Izlet na selo	18	»Sada želim popraviti«	39
Za sve je kriv Tim	19	Drvo opraštenja	40
Silvijin pad	23	Novo srce	43
Debeljko!	24	Grad u kojem popravljaju ljude	44